

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.017 van 31 maart 2004
in de zaak A. 144.805/X-11.661.**

In zake : Bert CREVE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. JUDO,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

1. de gemeente TEMSE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33,
2. het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat V. TOLLENAERE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

Tussenkomende partij :

Paul VAN LOOVEREN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. VERNAILLEN,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Bert CREVE op 1 december 2003 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 29 september 2003 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente TEMSE waarbij aan Paul VAN LOOVEREN de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een nieuwbouw meergezinswoning op een perceel gelegen te Temse, Burgemeester Achiel Heymanstraat zn, kadastraal bekend Sectie A , nr. 531F;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 28 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 februari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. JUDO, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat K. VAN WYNSBERGE die, loco Advocaat H. SEBRECHTS verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat V. TOLLENAERE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat S. VERNAILLEN, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Paul VAN LOOVEREN met een verzoekschrift van 24 december 2003 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende wat de ontvankelijkheid van de vordering betreft, dat zowel de eerste verwerende partij als de tussenkomende partij de tijdigheid van de vordering en het belang van verzoeker betwisten; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze excepties alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel doordat de bestreden beslissing "onder meer steunt op het oordeel dat de geplande bouwwerken de goede ruimtelijke ordening niet zullen verstoren, terwijl verschillende elementen het tegendeel aantonen, doch met deze elementen geen rekening wordt gehouden"; dat hij in zijn toelichting doet gelden dat hij reeds in het raam van een eerdere procedure voor de Raad van State gewezen heeft op de gebrekkige motivering van de beoordeling van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening aan de kant van de Burgemeester Achiel Heymanstraat, dat hij er met name op heeft gewezen dat er een klaarblijkelijke tegenspraak bestaat tussen de vergunning en de toelichtingsnota bij het toepasselijke gewestplan en met meerdere standpunten van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen, Provinciale Commissie Oost-Vlaanderen; dat hij doet gelden dat de motivering van de beslissing van 30 mei 2000 grotendeels is overgenomen bij de weerlegging van de bezwaren van verzoeker en enkel is aangevuld met stereotiepe en algemene motieven die hetzij een parafrasering zijn van de bekende motivering, hetzij herinneren aan de discretionaire bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen, dat de enige passage die ter zake relevant zou kunnen zijn - nl. "Op basis van deze gegevens integreert het totaalproject zich moeiteloos in de bebouwing langs de totaliteit van de steile cuesta" - op geen enkele manier aansluit bij feitelijke gegevens waarop het college zich beroept en bijgevolg tautologisch en zinledig dient te worden beschouwd, meer nog, ze gaat lijnrecht in tegen het standpunt van de Provinciale Commissie zodat het noodzakelijk is dit standpunt terdege te motiveren, dat voorts de "manifeste onwil van het college om over te gaan tot een grondig en zorgvuldig onderzoek van de vergunningsaanvraag (...) trouwens op een haast stuitende wijze" blijkt uit het antwoord op de elementen van waterhuishouding die volgens verzoeker een belangrijk onderdeel kunnen uitmaken van de goede plaatselijke ordening; dat hij voorts betoogt dat een aantal antwoorden op zijn bezwaren dermate abstract zijn dat zij niet kunnen worden beschouwd als een relevant element in het onderzoek naar de verenigbaarheid met een goede plaatselijke ruimtelijke ordening; dat hij hierbij verwijst naar de stelling dat bouwdiepten van 15 meter gebruikelijk zouden zijn "in dorpscentra", zonder dat dit echter in concreto is nagegaan met betrekking tot de dorpskom van Tielrode; dat hij tot slot opmerkt dat er eigenlijk geen sprake is van een eigen motivering van het college van burgemeester en schepenen, maar uitsluitend van een weerlegging van

de ingediende bezwaren, gecombineerd met een verwijzing naar het advies van de gemachtigde ambtenaar;

Overwegende dat naar luid van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de opgelegde motivering "afdoende" moet zijn; dat aan de door voornoemde wetsbepaling opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de stedenbouwkundige vergunning duidelijk de met de goede plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende redenen vermeldt waarop de vergunningverlenende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse op 29 september 2003 de thans bestreden vergunning verleent; dat het college zijn standpunt als volgt motiveert : "Advies ROHM strikt volgen"; dat op het eerste gezicht hieruit blijkt dat het college van oordeel is dat, wat hem betreft, de redenen vervat in het advies van de gemachtigde ambtenaar het verlenen van de vergunning verantwoorden en dat het zich daar bij aansluit; dat het college van burgemeester en schepenen derhalve een eigen motivering heeft gegeven;

Overwegende dat in de mate dat verzoeker zich steunt op de "klaarblijkelijke tegenspraak" tussen de vergunning en de toelichtingsnota bij het gewestplan, hij er ten onrechte lijkt van uit te gaan dat om te voldoen aan de formele motiveringsverplichting de vergunningverlenende overheid op uitdrukkelijke wijze moet weerleggen waarom ze de "toelichtingsnota" bij het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren, dat is vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978, niet bijtreedt, daargelaten de vraag overigens of een dergelijk document, dat uit zijn aard betrekking heeft op een geheel "gewest", wel na 25 jaar nog doorslaggevende gegevens zou kunnen bevatten voor een concreet bouwproject dat wettelijk en in concreto moet worden getoetst aan de goede plaatselijke ordening; dat, zoals gesteld, de vergunningverlenende overheid kan volstaan met aan te geven welke, aan een goede ruimtelijke ordening ontleende redenen, haar beslissing verantwoorden; dat ook de verwijzing door verzoeker naar de aangehaalde adviezen niet lijkt op te gaan; dat in deze stand van het geding niet blijkt dat er te dezen een adviesverplichting bestond, noch dat deze "adviezen" tot het aanvraagdossier behoorden of dienden te behoren; dat ze dus evenmin moeten worden mee betrokken

in de motivering; dat voorts op het eerste gezicht de bestreden beslissing, samen gelezen met het in de beslissing opgenomen advies van de gemachtigde ambtenaar en weerlegging van de bezwaren door het college van burgemeester en schepenen - waar de gemachtigde ambtenaar zich overigens uitdrukkelijk bij heeft aangesloten - een eigen formele motivering van de vergunningverlenende overheid bevat waarom het bouwproject volgens haar vergunbaar is; dat verzoeker zich enkel lijkt te beperken tot kritiek op enkele passages of zinnen uit de omstandige motivering; dat daargelaten de vraag of die kritiek terecht is, en daargelaten de vraag of een motivering niet in haar geheel moet worden gelezen, in deze stand van het geding niet blijkt dat deze punctuele kritiek determinerend is derwijze dat, zo ze gegrond wordt bevonden, tot de conclusie moet leiden dat de formele motivering niet afdoende is; dat inzonderheid verzoeker niet aangeeft waarom deze, op het eerste gezicht lukraak gekozen passages, te dezen de beslissing vitiëren; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel andermaal neemt uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991, van artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van het "consistentiebeginsel", doordat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de voorwaarden van het stedenbouwkundig attest nr. 2 uit 1999 "waar het de problematiek van de zijdelingse bouwvrije stroken betreft", terwijl op geen enkele wijze wordt duidelijk gemaakt waarom een element dat in 1999 fundamenteel werd geacht in de tussentijd zijn relevantie zou hebben verloren; dat hij verder toelicht dat op 19 oktober 1999 de gemachtigde ambtenaar een gunstig advies met betrekking tot een principiële aanvraag verleende dat "naast de huidige bouwwerken, ook een project aan de Antwerpsesteenweg omvatte", dat de tweede voorwaarde luidde "de bouwvrije zijdelingse stroken (zullen) overal min. 5 m (...) bedragen", dat de tegenpartij deze voorwaarde nog steeds actueel acht, dat dit overigens terecht is, "nu niet kan worden begrepen waarom anno 1999 deze bouwvrije stroken een essentieel element zouden zijn geweest voor het behoud van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, en dit anno 2003 niet langer het geval zou zijn", dat minstens hiervoor elke motivering ontbreekt, "zodat het verwaarlozen van de genoemde voorwaarde manifest strijdig zou zijn met het consistentiebeginsel", dat niettemin in de bestreden beslissing verschillende passages te lezen zijn waaruit overvloedig blijkt dat geen rekening werd gehouden met de genoemde voorwaarde, dat als men die passages goed begrijpt, het duidelijk is dat bij het verlenen van de bestreden vergunning een loopje werd genomen met de essentie van het concept

"bouwvrije zijdelingse strook", namelijk "een strook van in casu minstens vijf meter waarop geen bouwwerken in de zin van artikel 99 DRO worden ondernomen", dat overduidelijk de grondkerende muur zich niet op 5 m maar op amper 49 cm van de perceelsgrens bevindt, dat er dus geen sprake is van een dergelijke strook, hoogstens van een strook waarin geen bovengrondse bouwwerken worden aangebracht, dat dit niet de draagwijdte is van het concept "bouwvrije zijdelingse strook" die moet worden gelezen in zijn spraakgebruikelijke betekenis, dat een en ander des te meer geldt, nu deze voorwaarde uitdrukkelijk is opgenomen in een stedenbouwkundig attest nr. 2 "en bijgevolg als constitutief moet worden beschouwd voor de toelaatbaarheid van de aangevraagde werken";

Overwegende dat het uitgereikte stedenbouwkundig attest, dat blijkbaar dateert van 1999, op het eerste gezicht de waarde heeft van een inlichting die niet bindend is voor de overheid die op een latere concrete vergunningsaanvraag moet beschikken; dat het bovendien vervallen lijkt; dat hoe dan ook dit document de vergunningverlenende overheid derhalve niet lijkt te verbinden; dat daargelaten de vraag of de in het attest opgenomen voorwaarde wel de concrete draagwijdte heeft die verzoeker er wenst aan te geven, het op het eerste gezicht niet zo vanzelfsprekend is dat een vergunningverlenende overheid formeel moet motiveren waarom ze een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die zou blijken uit een document dat naar kracht van de wet vervallen is en dat per definitie geen concrete bouwaanvraag tot voorwerp heeft, ter zijde schuift, los van de vraag overigens of de vergunningverlenende overheid te dezen haar motieven ter zake niet heeft uitgedrukt; dat in het licht van het voorgaande, ook de aangevoerde schending van het "consistentiebeginsel" en van artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening, dat betrekking heeft op de vergunningsplichtige werken, handelingen en wijzigingen hierdoor zou zijn geschonden niet ernstig zijn; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Paul VAN LOOVEREN in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig maart 2004, door :

de HH. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
W. GEURTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.